

18. Ja, åthen dess skattinnor, — En mångs af usla kvin-
nor, dem man kan skada så, — Ett anligt flitigt höjer
och all sin swaghet bälser, Det snappast wi förstå.

19. Men od! till iusligt rife, Till skoland — jag sett
rife, Der rife ha beväg, Gör andra lindres quinnor, Jag
skallat dem gubinnor, Och wadra, som star dag.

20. Jag gide och spekulera En gång med gossar flera
i edrens glottelrum; Mästest iusligt hördes, Och blodet i
mig rödres, Och wi gide skatta fram.

21. Ett kanzhus wi stratt finna, Der flera faktior bein-
na, Och wi segt gossar in. Mänt! Ito om parabolit sag ut
på detta wist, Goll mig i tansen in.

22. Gide flingar glas och brider, Gide kanzla wadra flis-
tor, Och kuztigt om hwarann, Com englar de sig swingar,
Gast under spända himlar Till nöje för en hwar.

23. I sinna hwita kläder, Och lätta, som en fläder,
Elsk swingar hwar och en; De älska, som här dansar, Gå
into råder franskar stunder emfoting klädningem.

24. Ja, deras hufvudbona Jag liksom wi en krona,
Com perder dem galant: Struttelstjekar, Flora kammare, Allt
med förgyllning kammare, Jag alla hos dem kann.

25. Jag minna ögon stiffe uppå den aldra baste, Com uti
fallen kann: Gien så på mig tillbaka; Jag kunde ej förstå,
Här blinda upp till dans.

26. Men jag bief best föslagen, Ett binder war i wägen,
Sag war ej berättill kläd; Men béd en wint hon gjorde, Och
mig på genast sporde, Om jag nu dansa will.

27. Mästest åter ljuber, Och jag min flida blunder Till
dans på bästa stit; Jag med min wadra stora, Och mina
flöskor stora, Död dansade så lätt.

28. Ja, skamburg kan man kalla En iusgård framföt
alla, Der blommar gå i dans; Mänt! för i fordras tiden,
Och Åbbar war i Eden, Och många nöjen kann.

29. Ja, hwarie wader flida Gode utaf öfuit blida,
Com hon war född i går; Af alla jag här kann, Gode in-
gen härwa hunnit Till sinna nitton år.

30. Ut dess nöjen söta En ungling kan förnöta Det bär-
sta af sitt lit, Gide kan man utaf pengar, Och dessa blommar-
stigar, och stöter tillförlit.

Sann Berättelse om en Trolofsning till Sjös Mellan
Kajutwaktaren Jan von Torsten och Jungfru
Rosina Muskat.

En Skepps-Kapten hade uti sin Kajuta ett flaskfoder med fina och rara winer för sin egen mun att dricka. En gång, då det föll honom in att se efter sitt lilla förråd, fant han, att det selades wida mer win, än han kunde påminna sig hafwa druckit. Mistänkarne föllo då på Kajutawaktaren, som mera hade sina wågar uti Kajutan än den öfriga besättning-
gen. För att utröna sammanhanget, gömde Kapten sig bak-
om dörren. Under det att goßen skulle duka bordet, gick han
till flaskfodret, tog ut en flaska, och sade för sig sjelf: Som
Jan von Torsten, född i Götheborg, är sinnad att ingå ett
ägta förbund med Jungfru Rosina Muskat, född i Malaga,
och i fall att ingen har härwid att påminna, så kommer wig-
seln genast att gå för sig. Derpå sätter han flaskan för mun-
nen, drack ur winet och kastade flaskan ut igenom Kajutsän-
fret. Kapten låt ingenting märka då han spjade midbag;
men så snart den war förbi, försedde han sig med en duktig
tåganda, och ropade upp Kajutawaktaren på dakter: „Hör på,
Junker Nobis! jag har något att berättat dig; det har fallit
mig in att gifva bort dig.“ Goßen blef litet förskräckt då
han fick se daggen, och Kapten fortsfor: „Denna föreskålda per-
son, Jan von Torsten, som är född i Götheborg, skall blifwa
trolofswad med Jungfru Barbara Karbas, född i Ryssland, och
i fall att ingen har härwid att påminna, så kommer wigseln
genast att gå för sig.“ Derpå lyfter han upp armen i tanka
att fullborda detta besynnerliga giftermål. „Nei, swarade
goßen, jag förbjuder sjelf lysningen.“ — „Hwad, Junker Nobis!
swarade Kapten, har du icke olofligt druckit utaf mitt win.“
Goßen swarade: „ja, när Kapten wet det, wet han också att
allt flöt i ordning; hwarföre förböd icke Kapten lysningen,
så hade ej wigseln gått för sig.“ Kapten skrattade, och sade:
„jag förlåter dig, men tänk aldrig mer på Jungfru Rosina
Muskat, ty då kommer wigseln med Jungfru Barbara Kar-
bas genast att werksättas, och det så, att du aldrig skall
glömma din Bröllopsdag.“

Säljes för 2 Mill. banko i Upsala hos Em. Bruzelii Enka samt i Stockholm hos Bokbindaren Sandman vid Carl XIII:s torg.

5. På hans gläfsken skall man följa några ord uppå latin:
„Härinunder ligger och hvilat ett förfäpats folleswiti.“ Han
dör blott för sitt föllerit, före ni och wi. — Men ad se hur
han sig swingar, medan wi med gläfsen klingar.